3 జరిగిన నాటకం

అసలీగొడవే రాకపోను- గాలి విసురుగా బీచ్‌లోకి బయలుదేరక పోతే. హిప్‌పోకెట్‌లా వెనకాలబడి తిరిగే సుబ్బారావు ఆవేళ లేకపోయాడు. ఊరికెళ్ళుంటాడు - లేకపోతే కాఫీ ఎలా ఒద్దు కుంటాడు? నాకు మిత్రరత్నాలు చాలా తక్కువ గనక బీచ్‌కి బయ్లు దేరక తప్పిందికాదు.

అక్కడ రేడియో సంగీతగరళం పోసేస్తోంది చెవుల్లో. మొదట మావాడి ఇంగ్లండు రిలీఫ్ మేపులాంటి ముఖంచూసి సంగీతపు బాధ ఏమోననుకున్నాను. అసలు వాడిభార్య చాలా పాడుతుంది. (వాడిని భగవంతుడు రక్షించుగాక!) దానికితోడు ఇక్కడా అదేనా అని వాడు బాధపడుతున్నా డనుకున్నాను. నేనూ సంభాషణలోకి దిగే పరిస్థితిలో లేను. చెవులిచ్చినందుకు బ్రహ్మను తిట్టుకుంటూ - కూమ, మహానది క్రుళ్ళులో గ్రుళ్ళు ముక్కిచ్చిన యుజు - నిలాగే తిట్టించిందట పూర్వం పానుగంటివారిచేత—కూచున్నాను.

కాస్సేపు పోయేసరికి వెంకట్రావు నాకేసి తిరిగి, వెధవ మొహంతోనే, "ఎంతసేపైందిరా వచ్చి?" అన్నాడు.

చెప్పాను. పిలవలేదేమన్నాడు. "నీ ఏకాగ్రత భంగం చెయ్యడం యిష్టంలేక" అన్నాను.

"ఏకాగ్రతలాగే వుంది బ్రతుకు" అన్నాడు వెంకట్రావు ఉస్సురంటూ.

"ఏం?" అన్నాను.

"ఏమిటేమిట్రా? సంసారం సాగరం దుఃఖం అని పెద్దలు వట్టినే అన్నారా?"

"పెద్దలనేదెట్లా వున్నా, ఈ కాలపు కుర్రాళ్ళు వట్టి చచ్చు పెద్దమ్మలు అన్న ఒక మహనీయుని మాటలు మాత్రం నిజం చేస్తున్నావ్" అన్నాను.

"చావమంటావుట్రా? నా బాధతో నేను చస్తూంటే, నీ పాండిత్యం అంతా నా ముందు వెలిగిస్తావ్" అని ఖస్సుమన్నాడు.

"పాండిత్యమేముంది? నీకు మూడు నెలలైంది పెళ్ళయి. అప్పుడే సంసారం సాగరం దుఃఖం, భజగోవిందం మూఢమతే అంటే, ఇంక నీ గురించి ఏమనుకోమంటావ్?" అన్నాను.

"నీ యిష్టం వచ్చినట్లనుకో. కాని నీ బుర్రనంతా ఉపయోగించి నాకేదైనా దారిచూపు" అన్నాడు.

"అసలు నీకొచ్చిన కష్టం ఏమిటీ?" అన్నాను.

"ఇంకేముందీ?—శ్యామల వెళ్ళిపోయింది" అన్నాడు.

"ఇంటికే?"

"షికారైతే యింత బాధెందుకూ? నా కొంప ముంచావురా బ్రదర్!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

చుట్టూ తిరిగి నా పీకలమీదికే వచ్చింది.

"మధ్య నేనేం చేశాను? ఆవిడ నా సలహా అడిగితే కావలసినంతసేపు లెక్చరిచ్చి, పాతివ్రత్యంయొక్క మహిమ బోధించి ఎలాగైనా ఉంచేసేవాణ్ణి...."

"చాల్లే .... నా కావిడ కోపం గురించి ఒక్కసారైనా చెప్పావూ? నీ సలహా అడిగేసరికి, ఓ, ఇంకేం, వండ్రఫుల్, కానీ అన్నావుకాని, ఉన్నమాటలు నాలుగూ చెప్పి ఇదీ సంగతి, ఆపైన

నీ యిష్టం అని అంటే ఏదో చేద్దనుగదా! ఒక్క పిసరైనా ఆవిడ నైజం గురించి నువ్వు చెప్పలేదు. మంచిదనుకున్నాను కాని ఇంత పంతం ఉంటుందని కలగన్నానా?'' అని మళ్ళా భజగోవిందం పోజు వేసి కూర్చున్నాడు వెంకట్రావు.

"అసలేం జరిగిందిరా? కలతలొచ్చినా కాస్త సరిదిద్దుకోవాలి గాని, ఏదో తొందరపడి వుంటావు. కొంప మునిగింది'' అంటూ, అసలు సంగతి తెలుసుకుందామని అడిగాను.

నెమ్మదిగా వాడంతా బయటపెట్టాడు. శ్యామల తొలిరోజు సాయంత్రం సినీమాకెళ్దాం, తొందరగా రమ్మని చెప్పిందట. పాపం, ఆరోజే ఎ. ఇ. దిగడాన్న మావాడు రాత్రి చీకటిపడ్డాక కాని రాలేక పోయాడట. దాంతో ఆమెకి కోపం వచ్చిందిట. మావాడైనా ఊరుకో వచ్చా? ఆఫీసులో తిన్న చీవాట్లు ఆవిడమీద క్రుమ్మరించాడట. దాంతో మాంట్ బెల్లో పెట్టల్లే ఇంతపని జరిగింది.

"ఏమైనా పొరపాటు నీదేరా" అన్నాను.

శ్యామల రిటైర్డ్ డి.యస్.పి. గారి అమ్మాయి. కొంత పోలీస్ స్పిరిట్ ఉండకుండావుండదు. దానిమీద ఆయనకి చిన్నమ్మాయి. కాంప్లికేటెడ్ టైఫాయిడ్‌లా, ఇలాంటి కలయికమాత్రం మహాప్రమాదకరం.

"నిజంరా బాబూ—బుద్ధి గడ్డితిని పెళ్ళిచేసుకున్నాను. బుద్ధి గడ్డిన్నర తిని దెబ్బలాడాను. పొరపాటు నాదే" అంటూ వాడు చాలా ఇదయాడు.

"అంత బాధపడకు.... రెండు రోజుల్లో ఆవిడే వచ్చేస్తుందిలే. పుట్టింటివారిని చూడాలని ఈ నెపం పెట్టి వుంటుంది'' అన్నాను.

వాడాశగా చూశాడు. "అంతేనంటావా?" అన్నాడు.

"అంతేరా. మరేం బాధలేదు. కొత్త కాపురాల లక్షణాల్లే ఇవి'' అన్నాను.

నా అనుభవజ్ఞతకి నన్ను చాలా మెచ్చుకుని, ఎలా ఐతేనేం వాడు కాస్త ఉపశమనం పొందాడు.

సంగీతం చంపేస్తోంది దోమల్తో కలిసి. లేచాము.

*   *   *

తరువాత మూడురోజులు బీచ్‌కి పోలేదు—ఆఫీసులో పని మూలాన. నాలుగోరోజు వెళ్ళేసరికి, పిప్పిపన్నుతో బాధపడుతున్నట్లు కూర్చున్నాడు మా వెంకట్రావు.

ఈసారి ఎలాగూ తప్పదు గనుక, "ఏంట్రా విశేషాలు? శ్రీమతి దయచేసిందా?" అన్నాను.

"లేదురా—నీ లెక్క తప్పే అయింది" అన్నాడు వాడు.

"రెండురోజు లాగాలి" అన్నాను.

"ఇవాళ అయిదోరోజు....ఇంకా ఏం ఆగేది? ఇలాగే సంసారాలు విచ్ఛిత్తి అవుతాయి—నువ్వే రాశావుగా! నీ బుర్ర ఉపయోగించి కాస్త మంచి ఉపాయం ఆలోచించరా, ఆవిడని రప్పించడానికి" అన్నాడు.

"వాస్తవిక విషయాలేమీ ఆవిడని రప్పించడానికి చాలవు. అబద్ధాలు రాస్తే నీ పని నాటితో సరి" అన్నాను.

"అయితే, ఆశ లేదంటావా?"

"ఆగరా బ్రదర్, నాలుగు రోజులు. కేవలం భార్యకోసం ఇలా బెంగపెట్టుకుంటే ఎవరన్నా నవ్వగలరు" అన్నాను.

"నవ్వితే నవ్వనీరా....ఇల్లంతా చీకటైపోయి నేనేడుస్తూంటే నవ్వితే వీళ్ళకేమిటి ఒరుగుతుందో...."

"ఏం? ఎలక్ట్రిసిటీ రాడంలా?"

"వెర్రివాడా! నువ్వు పెళ్ళిచేసుకున్నా, ఇన్నాళ్ళు సంసారం చేసినా, ఇన్ని సంసార కథలు రాసినా, నీకు సంసారం మజా ఏమీ బోధపడలేదని నీ ప్రశ్న చెప్పేస్తోంది" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"సంసారం సాగరం దుఃఖం" అన్నాను.

"ఏదో అన్నాన్లే....సరేగాని, నామాట ఆలోచించవూ! ఎలాగైనా ఆమె ఇక్కడికొస్తేగాని మనస్సుకి శాంతి వుండదు" అన్నాడు వాడు.

"పోనీ, నువ్వే వెళ్ళరాదూ?" అన్నాను.

"ఇన్సల్టురా...."

"సరే. ఆలోచిస్తాగా."

తరవాత ఏదో అదీ ఇదీ మాట్లాడుకుని ఇళ్ళకి పోయాం

మర్నాడు సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి ఒక చీటీ వచ్చింది, వెంకట్రావు దగ్గర్నించి. వాళ్ళింటికి సాయంత్రం రమ్మని దాని సారాంశం. ఆఫీస్ పని అవగానే వెళ్ళాను. ముసుగేసుకుని పడుకున్నాడు.

"ఏమిట్రా భాయ్! విరహమేనా?" అన్నాను.

వాడు మాట్లాడకుండా డాక్టర్ సర్టిఫికేట్ చూపాడు. వాడేదో దీర్ఘ రోగంతో (ఆ జబ్బు పేరులో 18 అక్షరాలున్నాయాయెను!) బాధపడుతున్నట్టు అది సర్టిపికేట్.

"ఎన్నాళ్ళు సెలవుకి?" అన్నాను.

వాడు సీరియస్‌గా "సెలవుకోసం కాదు సర్టిఫికేట్, ఆవిడ కోసం" అన్నాడు.

నా కర్థమైంది. నవ్వూ వచ్చింది. ఇంతలో వాడు ఒక టెలిగ్రాఫ్ ఫారమ్ నా చేతికిచ్చి, "రాయవల్సినట్లు రాయి. కవివేగా!" అన్నాడు.

"ఏమిటి?! ఎవరికి?" అన్నాను తెల్లబోయి.

"శ్యామలకేనోయ్! జబ్బుగా ఉన్నవాళ్ళు టెలిగ్రాములూ అవీ ఎలా యిస్తారు? ఫలానా జబ్బుతో బాధపడుతున్నాడు, వెంటనే రమ్మని ఓ టెలిగ్రాం ఇచ్చి" అన్నాడు.

"ఇంతకీ జబ్బు నిజమా, అబద్ధమా?" అన్నాను.

"సర్టిఫికెట్ చూడు" అన్నాడు

"తీరా ఆవిడ వచ్చి ఉన్నసంగతి గ్రహించాక నా పరువు పోతుందే!"

"మరేం బాధలేదోయ్! ముందర టెలిగ్రాం ఇవ్వు."

డాక్టర్ సర్టిఫికేట్ ప్రకారం, "ఫలానా జబ్బుతో బాధపడుతున్నాడు, వెంటనే రమ్మని" రాశాను.

"నీ ఉపకారానికి ఎలా థేంక్ చెయ్యాలో తెలియడంలేదు" అన్నాడు.

'ఆవిడ రానీ, తెలుస్తుం' దనుకున్నాను.

ఆ మర్నాడే నేను బీచ్‌కి పోయాను సాయంకాలం. వెంకట్రా

వెక్కడా కనిపించలేదు. శ్యామల వచ్చివుంటుం దనుకున్నాను. ఎంచేతనో ఆవేళ సంగీతం కాస్త శ్రావ్యంగా వుంది.

అలాగే గడుస్తుందని ఆశతో మరుసటిరోజూ బీచ్‌కి వచ్చేసరికి వెంకట్రావు మామూలు ముఖంపెట్టి అక్కడ కూర్చున్నాడు.

"ఏం భాయ్! ఏం విశేషాలు?" అన్నాను.

"రోజులు మనవికావురా" అన్నాడు.

"ఏం వొచ్చింది మళ్ళా?" అన్నాను.

"ఆవిడ జవాబు రాసింది—చూడు" అంటూ ఓ ఉత్తరం నామీదికి విసిరేడు వాడు. దాని సారాంశము ఏమిటంటే, నేను వాడికొచ్చిందన్న జబ్బు గురించి తనకి తెల్సుననీ, దానికి అర్థం గోడలెక్కే బుద్ధిపుట్టడం అనీ, అంత సరదాగా ఉంటే కావలిసినన్ని గోడలెక్కమనీ, అందుకు తన సహాయం అనవసరమనీని.

"ఈ జబ్బేమిటి?" అన్నాను.

"నిజమేట. సెలవుకోసం అని డాక్టరు అలాగ ఇచ్చాడట సర్టిఫికెట్. ఈవిడ దాని అర్థం కనిపెట్టేసింది" అని మొహం తేలవేశాడు వెంకట్రావు.

"అనవసరంగా నా పరువు తీసేశావు" అన్నాను.

"అంతేకాని నా గతేం కావాలనే గోలలేదు" అన్నాడు వెంకట్రావు. వాడిముఖంలో నిరాశా, దైన్యమూ స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నై. భార్యకోసం బెంగపెట్టుకొనే వాళ్ళుండొచ్చు కాని, అంతగా ప్రదర్శించే వాళ్ళు మాత్రం వుండకపోవచ్చును. వీడు పాపం, నా సహాయం ఆపేక్షిస్తున్నాడు. శ్యామల కూడా నాకు బాగా తెల్సును. ఈ విషయంలో అంతు చూద్దామనే బుద్ధి పుట్టింది.

"ఇలాగ విరహం ఊరికే ప్రదర్శించడం మీ ఆవిడ దగ్గర ఎందుకూ పనికిరాదు. టిక్‌టాక్‌గా వుండు. కొద్దిరోజులు పోయాక చూద్దాం" అన్నాను.

నాలుగురోజులు పోయాక, ఒక ఉత్తరం రాశాను శ్యామలకి. వెంకట్రావు ఒక అమ్మాయితో తిరుగుతున్నాడనీ, డబ్బంతా ఆ

అమ్మాయికి పారబోస్తున్నాడనీ, ఆమె నొకసారివచ్చి కాస్త బుద్ధి చెప్పమనీని.

ఈ ఉత్తరం తప్పక శ్యామలని తీసుకొస్తుందని నమ్మాను. ఏ విషయమూ కలుగజెయ్యని దుఃఖాన్ని భర్త మరొక స్త్రీతో సంబంధాన్ని కలిగివుండడం ఆడదానికి కలుగజేస్తుందనే విషయం నాకు బాగా తెల్సును. నాకేమిటి, అందరికీ తెల్సును.

ఆ మూడోరోజుకి శ్యామల వస్తుం దనుకున్నాను. కాని ఆ సాయింత్రం వెంకట్రావు తయారయాడు. ఆమె దీపావళికి గ్రీంటింగ్ కార్డ్స్ నాకూ వాడికి చెరొకటి పంపుతూ, ఇంకో కార్డు "మిమ్మల్ని ప్రేమించిన అదృష్టవంతురాలికి" అని రాసి జతచేసింది అతని కార్డుకి!

*　　　*　　　*

మావాడికి మతితోపాటు నాలో వున్న నమ్మకం కూడ పోయింది.

"నువ్వేదో ఉపాయం చెప్తావని అనుకున్నాను. నువ్వు మరీ పాడుచేశావ్ వ్యవహారం" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"నన్నేదో పెద్దమనిషి అని అనుకునే ఆమెదృష్టిలో నన్నొక రమ్మని ·రుగా చేశావ్. రే పావిడ తిరిగొచ్చి ఏమిటీ నాటకం ఏం చెప్పుకోమంటావ్?" అన్నాను నేనింకా జోరుగా.

"ఆవిడ తిరిగి రావడం అంటూ ఉంటే ఏమైనా చెప్పను, నీ తరఫునకూడా. అదే లేదు" అన్నాడు వాడు కొంచెం పైగ్గా.

"నా మాట విని వెళ్ళి బ్రతిమాలు. కావలిస్తే సినిమా హాలు కొనేస్తానను. ఒకవేళ కృష్ణుడికి సత్యభామ చేసిన గౌరవం ఏమైనా నీకూ జరిగినా, మౌనం అవలంబించు. గౌరవం దక్కించుకో. ఇంతకన్న గొప్ప సలహా నీకేమీ ఇవ్వలేను" అన్నాను.

వాడేమీ జవాబివ్వలేదు. బహుశా నా గొప్ప సలహాలోని గుణాలని గురించి ఆలోచిస్తున్నాడేమో! ఇలాంటి సలహాలు ఎవరి బుర్రలో వాళ్ళకి పుట్టి అమలు జరిపితే కొంత అవమానం కాని,

ఇంకొకరు చెప్పేరని చేస్తే మరేం బాధలేదు. ఏదో నాటకంలో పాత్ర నిర్వహించినట్లు పని చేసేయవచ్చు.

ఇంతట్లో వెంకట్రావు చెలరేగాడు, నా ఆలోచనలన్నిటినీ తప్పని తేలుస్తూ.

"అంత సిల్లీగా చచ్చినాసరే నేను ప్రవర్తించబోను. ఒకసారి అపాలజీ యిస్తే బ్రతుకంతా ఒక అపాలజీ లెటర్ అయి కూర్చుంటుంది. నీకూ నాకూ చేతకాకపోయిం దనుకుని, ఊరుకుంటాను. నీ సలహా—చచ్చు సలహామాత్రం నా కక్కర్లేదు" అన్నాడు,

"ఉత్తమం. మౌనం ప్రచండమైన ఆయుధం అని చాలా గొప్పవాళ్ళే అన్నట్టు జ్ఞాపకం. నీ కింతకుముందే చెప్పుదా మనుకున్నాను. ఆ ఆయుధంకూడా వుపయోగించాలి. చివరికి నువ్వా ఆ దారికి వచ్చినందుకు చాలా సంతోషం. కానీ—" అన్నాను.

"ఏమిటి?" అన్నాడు వాడు తెల్లబోయి

"నోరుమూసు క్కూర్చో" అన్నాను.

"ఇదీ ఒక ఆయుధమైనా, ఈ ఆయుధం ఆవిడదగ్గర పని చేస్తుందని నాకేం నమ్మకంలేదు. ఇంతింత బలమైన ఆయుధాలే పని చెయ్యలేదుగదా, ఆమె దగ్గర నోరుమూసు క్కూర్చుంటే లాభం వుంటుందా?" అని వెంకట్రావు తన అనుమానాన్ని వెళ్ళగక్కాడు.

"వెర్రివాడా! మౌనం సర్వార్థదాయకం అన్నాడు సంస్కృతం వచ్చిన కవి. నీ బాధలన్నీ మరిచిపోయి ఈ పంథా చూడు" అన్నాను.

ఇంతట్లో మా వాడి బుర్రలో ఒక గొప్ప ఉద్దేశం వచ్చింది. "పోనీ, ఈ మధ్య రాజగోపాలాచారి ఆడవాళ్ళ విధులని గురించి మద్రాసులో అదేదో సభలో మాట్లాడాడు గదా. ఆ న్యూస్ కటింగ్ పంపితే?" అన్నాడు.

"ఏడ్చినట్లే ఉంది తెలివి, రామాయణం అంతా విని ఏదో ప్రశ్న వేశాడట నీలాంటివాడే. నా మాటవిని నోరుమూసు క్కూర్చో" అన్నాను.

ఇంక వీడి కళ్ళబడకూడదని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాను. తుమ్మువస్తే ఆపలేనట్లు సలహా అడిగితే మానవ మాత్రు డన్నవాడు

ఇవ్వకుండా వుండలేడు. తీరా సలహా ఇస్తే పీకకి చుట్టుకు కూర్చుంటుంది. అంచేత వాడికి చెప్పిన సలహా నేనూ అమలుపరుద్దా మనుకున్నాను.

ఈ ఆలోచనలతో గుమ్మం దాటుతూంటే వెంకట్రావు తొందరగా వచ్చి, "చూడూ, మౌనం అంటే ఉత్తరాలు రాయొచ్చా, రాయకూడదా?" అన్నాడు.

"ఉత్తరాలంటే మాట్లకన్న ఎక్కువ. అంచేత ఉత్తరాలూ రాయకు" అని చెప్పేసి వెళ్ళిపోయాను.

అప్పులవాడిలాగ వెంకట్రావంటే నాకు భయం పుట్టుకు రాసాగింది. బీచ్‌కి వెళ్ళడం మానలేక, మరోచోటికి పోయి కూర్చోడం మొదలెట్టాను, ఒక పదిరోజులు అలా సాగించాను. సుబ్బారావుకి ట్రాన్స్‌ఫరైందని తెలిసి విచారించాలో, సంతోషించాలో నని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను ఒకనాడు. ఆలోచనలలో మునిగి వెంకట్రావు రాకనే గమనించలేదు.

"ఏంరా బ్రదర్, ఎక్కడా కనిపించడమే మానుకున్నావు?" అంటూ వాడు ప్రక్కన కూర్చున్నాడు.

"ఏముందీ, పని" అన్నాను.

"ఇవాళ యిక్కడికొచ్చావేం?" అన్నాడు.

"అక్కడ సంగీతం వినలేకరా" అన్నాను.

వాడిముఖం, ఏం సంగతోగాని మహా కాంతివంతంగా వుంది. పెద్ద నవ్వు ఒకటి నవ్వేసి, "నిజమేరా. ఆ కారణంచేతనే నువ్వా వచ్చేవన్న మాట. నేనూ అంతే సుమా!" అన్నాడు.

'ఉద్ధరించేవులే' అనుకుని, "ఊఁ. ఇంకేమిటి కథ?" అన్నాను.

"ఏమిటేమిట్రా—నీ అంత తెలివైనవాడిని చూడలేదనుకో. ఒక్క దెబ్బలో మా ఆవిడ ఎక్స్టర్నల్ పాలసీ అంతా మార్చుకుంది" అన్నాడు సంతోషంగా, గర్వంగా.

"వచ్చిందా?" అన్నాను.

"ఊహుఁ. అప్పుడే? ఈ ఉత్తరానికి జవాబు రాయాలి.

అప్పుడు వస్తుందనుకుంటాను. అసలేమని రాసిందో తెలుసా?" అన్నాడు.

"నాకేం ఎక్స్‌రే కళ్ళు లేవుగా?" అన్నాను.

"అయితే విను. పది రోజులనించి నానుంచి ఒక్క ఉత్తరమూ రానందుకు కారణం తెలీదనీ, నేను ప్రేమించిన యువతితో సహా అందరూ క్షేమంగా ఉన్నారని ఆశిస్తాననీ, నేను గోడ లెక్కడంలో చాలా దెబ్బలు తినడంలేదని తా ననుకుంటున్నానని ఇత్యాదయాః. చివరకి సగౌరవంగా ముగిసింది ఉత్తరం."

"బాగుంది. జవాబు రాశావా?" అన్నాను.

"ఏం రాయడం భాయ్—ఆరు కాగితాలు పాడయ్యాయ్. కవిత్వం ఒలక్కపోతే పోయె, కంపైనా కొట్టకుండా రాయాలా? ఛస్తున్నా ననుకో. ఎంత కష్టం! ఎంత నేర్పు కావాలీ—"

"దేనికీ?"

"ఉత్తరాలు రాయడానికి. నీ కథలల్లే రాసుకుపోవడం అనుకున్నా వేమిటి? ఎన్ని అర్థవంతమైన మృదుమధురమైన, నాతి క్లిష్ట-అలాగని నాతి చప్ప, భావమాటాది విశేషాలు....తస్సాదియ్యా సెకండ్ లాంగ్వేజీ ఎప్పుడూ మనకి రాదాయె"

"ఇంతకీ జవాబు రాస్తానంటావ్?"

"సరీ! దానికింకా ఆలోచనా? వనిత తనంత తా నుత్తరం రాస్తే! ఒరే బ్రదర్, తెలియక అడుగుతానూ, నీలో షివల్రీ ఇంత లోపించిందేమిరా?"

"నా షివల్రీ మాట దేవు డెరుగును—నువ్వు కానీ ఉత్తరం రాశావా, వెళ్ళి కాళ్ళు పట్టుకోవాలని మాత్రం మరిచిపోకు" అన్నాను.

వాడు ఉక్కిరి బిక్కిరి అయాడు. "నువ్వు సీరియస్‌గానే మాట్లాడుతున్నావా?" అన్నాడు.

"అక్షరాలాను"

"నీ సలహా కాస్త మంచి ఫలితా లిస్తోందని నేను సంతోషిస్తే, యింతట్లో నీకీ విపరీతపుటూహ లెల్లా పుట్టాయి?" అన్నాడు.

"ఏమో నీ ఇష్టం. నేను సలహా ఇచ్చాననిమాత్రం మరిచిపోకు. ఏ దారీ ఎన్నుకొనేదీ నీ యిష్టం" అన్నాను ఘాటుగా.

"ఐతే రాయన్లేరా" అన్నాడు వెంకట్రావు.

ఇంకో పది రోజులదాకా వాడి దర్శనం కాలేదు. జవాబు రాసి వుంటా డనుకున్నాను. కాని పదకొండో రోజున రొజుకుంటూ వచ్చి, "బుర్ర అంటే నీదిరా బ్రదర్!" అన్నాడు.

"ఏం గిరాకీ?" అన్నాను.

"మళ్ళీ ఉత్తరం వచ్చింది" అన్నాడు బ్రహ్మానందంగా.

"వస్తూందా?" అన్నాను.

"అదే లేదు కాని పాపం, చాలా మంచిగా రాసిందిలే. ఆ విషయాలన్నీ నీకెందుకు గాని, తన కక్కడ ఏమీ తోచడం లేదుట నా జీవితం ఎలాగ వుందో రాయమంది. నా మీద తన కెన్నడూ కోపం లేదనీ, వాళ్ళ నాన్నని చూడాలని వెళ్ళాననీ రాసింది. ఇలా రాస్తుందని కలలోకూడా అనుకోలేదురా బ్రదర్!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"కాని, ఏమిటి లాభం? రావడం లేదుగా?"

"దానికేముందీ? వెళ్ళి తీసుకొచ్చేస్తాను."

"వెళ్ళితే తీసుకురావడం నీతరంకాదు. కావలిస్తే పది రూపాయలు పందెం" అన్నాను.

వాడు తెల్లబోయాడు.

"పోనీ, రమ్మని రాస్తాను" అన్నాడు.

"కాఫీకూడా నువ్వు పెట్టాల్సి వస్తుంది" అన్నాను.

శ్యామలతో నాకు నాలుగేళ్ళ పరిచయం ఉండడాన్ని ఆమె గురించి నే నేమిటి చెప్పినా వాడికి వేదవాక్కు. అంచేత ఈ మాటలు వాడు నమ్మక తప్పలేదు.

"అయితే నువ్వనేదేమిటీ?" అన్నాడు.

"గట్టిగా నోరుమూసు క్కూర్చో. ఆవిడనే తనంత తాను రానీ!"

"ఉత్తరమైనా రాయకపోతే అసలు వస్తుందా?"

"ఉత్తరమైనా రాయకపోతేనే వస్తుంది."

"నాకు అనుమానంగా వుంది....కాని, నువ్వూ తక్కువ వాడివి కాదు కనక, కావలసినంత గట్టిగా నోరు మూసుకుంటాను" అన్నాడు వెంకట్రావు.

వాడు చాలా గట్టిగా నోరు మూసుకున్నాడు. తరువాత వారంలో రెండు ఉత్తరాలు రాసింది శ్యామల-వచ్చి తీసికెళ్ళమని. వెంకట్రావుని బలవంతాన ఆపగలిగాను.

మరుసటి వారంలో పిక్చర్ రిలీజయ్యేనాడు న్యూస్‌పేపర్ అడ్వర్‌టైజుమెంటల్లే వెంకట్రావు నా రూమ్‌కి పరిగెట్టుకొచ్చి వెల్లడి చేశాడు: శ్యామల రాత్రి వస్తూందని.

"నా మాట విని, రాత్రల్లా ఎక్కడైనా తిరిగి ఉదయం యింటికి వెళ్ళు" అన్నాను.

వాడు తెల్లబోయి చూశాడు. "నేను వెంటనే పిచ్చాసుపత్రికి ఫోన్ చేస్తాను. ఎవరైనా తప్పించుకుపోయారా? అని, నీ మాట లట్లా ఉన్నాయ్" అన్నాడు.

"అది కాదురా—నువ్వు ఏమాత్రం ఆత్రుత చూపినా, నీ నెత్తిమీదికి వస్తుంది. అధమం ఆలస్యంగా వెళ్ళు. మెయిల్ రాత్రి తొమ్మిదికి వస్తుందా? పదికి యింటికి వెళ్ళు, యిక్కడ ఫోంచెయ్యి" అని పది నిముషాలసేపు నా ఉద్దేశాన్నంతా వ్యక్తపరిచాను. వాడు మహాకష్టంతో సమ్మతించాడు.

తొమ్మిదీ ఇరవై అయాక వాడిని ఆపడానికి నా శక్తి చాల లేదు. ఏమైతే అవుతుందని వెళ్ళమన్నాను. వాడు మెట్లు దిగాడు; నా టెలిఫోన్ పిల్చింది

శ్యామల పిలుస్తూంది. వచ్చిందన్నమాట!

"నమస్కారం" అంది.

"నమస్కారాలు. క్షేమంగా వచ్చారా?" అన్నాను.

"ఏదో వచ్చానుటండి. టెలిగ్రాం ఇచ్చినా రైలుదగ్గరికి వచ్చే దిక్కు లేకపోయింది" అంది దీనంగా.

"వెంకట్రావు మాటా?"

"మరే...పాపం, మీరు రాస్తే ఏదో గమ్మత్తుకి రాశా రనుకున్నాను గాని, యింతగా ఈయన పాడయ్యా రనుకున్నానా?.... ఎన్ని ఉత్తరాలు రాసినా జవాబైనా ఇవ్వలేదు...."

"ధూర్తుడు...."

"నాకు మతి పోతోందంటే నమ్మండి....ఏం చెయ్యడమో. మీరూ చూస్తూ ఊరుకుంటే ఎలాగునండీ?"

"నా చేతిలో పని నేను తప్పక చేస్తాను కదండీ!...."

"ఎలాగైనా...." శ్యామల గొంతుక గాద్గదికం అయిపోయింది. డిస్కనెక్ట్ చేసింది. నా తెలివితేటలకి నన్ను నేనే అభినందించుకుని పక్కమీద వాలాను.

ఉదయం కాఫీ తాగుతూంటే టెలిఫోను గంట మ్రోగింది. శ్యామల....రాత్రి దైన్యం ఏమీలేదు గొంతుకలో. మహోత్సాహంతో మాటలాడుతూంది.

"గుడ్ మార్నింగ్!"

"గుడ్‌మార్నింగ్" అన్నాను.

"మీరు కథలు రాస్తారటగా?"

"కొంచెంగా."

"బాగా రాస్తా రనుకుంటాను."

"పైలు పంపమంటారా?"

"థాంక్యూ....మీరు దీనజన సంరక్షణార్థం చూపే సంసిద్ధతకి ఎలాగ మిమ్మల్ని అభినందించాలో తెలియకుండా వుంది."

"మీరనేది బోధపడడంలేదు."

నవ్వు...."మిత్రరత్నమా! మీరు కథలు రాయడం మానేసి

నాటకాలాడించడం ప్రారంభించమని నా సలహా. తరువాత కలుద్దాం."

కొంప మునిగింది....ఇంతకీ, ఈమెకంతా తెలిసిపోయిందా లేక, గెస్ చేసిందా?

సాయంత్రం వెంకట్రావు కనిపించాడు...."నిజం ఒప్పుకోక తప్పలేదురా బ్రదర్!" అన్నాడు. ఆ అనుమానమూ తీరిపోయింది.

"తరువాత యింటికి రా. ఒక పాకశాస్త్ర గ్రంథమూ, మరి కొన్ని అవసర వస్తువులూ ఇస్తాను. త్వరలో అవసరం వస్తాయి" అన్నాను.